

פרשת מטות

המאור שבתורה

מעט מן האור דוהה הרבה מן החושך

שבת כד' תמוז התשע"ו

הדלקת נרות	צאת השבת	ר"ת
19:23	20:13	י-ם
19:21	20:11	ת"א
19:23	20:13	ח"פה
19:21	20:11	ב"ש

כל הזכויות שמורות

יצא לאור להעמקת התורה ועמלה
עורך: יובל דהאן נ"י 050-4194600

לצ"נ: מו"א עט"ר הכ"מ חיים בן שמחה ז"ל לרפואת והצלחת: שמחה בת נעימה תחי'

ההתקרבות לגוים מהווה סכנה וחממה וזאת השקפת התורה

בעת העליה לארצה"ק הפליג רבי **דוד הכהן** זצ"ל במשך חמשה ימים בספינה דרך העיר "מרסיי" בצרפת. באחד הימים הים רעש וגעש ביותר, עד כי הנוסעים החלו לזעוק **בבהלה גדולה**. אולם רבי דוד היה נראה הולך ובא בירכתי הספינה ברגיעות, משל דבר אינו קורה. הנוסעים בראותם זאת פנו לעברו שיתפלל על **המצב הקשה** בו הם שרויים. רבי דוד הרגיעים ואמר: אלו הם רק חבלי לידה ובקרוב הים ינוח מזעפו, ואכן תוך זמן קצר נח הים וישקוט.

כל מה שהקב"ה עושה - הכל **לטובה**, והרי הייסורים הם **מאת ה'** שאוהב אותנו ומרחם עלינו ואם כך הרי הם **לטובה**.

מעשה היה בשנת תשנ"א, בחור ביקש בתמונה אם רבנו **בן ציון אבא שאול** זצ"ל, לפני כן החליט לקיים את עצת רבנו בניצול ימי שישי וערבי שבתות **בלימוד דביקות**, ולקראת כניסת שבת בא לבית רבינו, כשהמצלמה איתו. מיד כאשר רבינו ראהו פנה אליו בלשון זו "בא נצטלם". ואז הרב נעצר וביקש שיסדרוהו לתמונה ואכן סודר. והרב אמר שזו התמונה לא תצא טוב צריך **עוד תמונה**. שוב צילם המצלם, ואז הבחור שאל את הרב, והזאת התמונה תצא טוב, והשיבו הרב "תצא טוב, ותפתח אותה הרבה", מ מיותר לציין ששתי התמונות יצאו והינם כיום ברשותנו, אחת לא מוצלחת, ואחת מוצלחת. ונתקיימו דברי הרב במילואם.

כל אחד חייב לעמוד עם עצמו, לשפר את מצבו יותר ויותר, ולנגד עיניו צריכה לעמוד מטרה למדול ולעלות בתורה ויר"ש כאחד מגדולי הדור.

למרות גילו המופלג לא היו לרב **יצחק כדורי** זצ"ל משקפיים, ועד פטירתו ממש היה מעיין בספרים שמודפסים באותיות קטנות וזעירות. הוא גם **כתב קמעות** בכתב מאד קטן שאנחנו לא יכולים בכלל לקרוא. כאשר נשאל איך זכה לזאת?

נענה בפשטות: "הכל בזכות שמירת העיניים". ואכן הוא הקפיד על שמירת עיניו מפלגת. כשהכניסו אליו נשים הן היו נצבות **רק מהצד**. כשהוא היה הולך ברחוב היה ניתן לראותו תדיר כשמעליו שמיכה שלא יראה מראות אסורים.

להחזיר בלב האדם שאין הוא מקריב כלום בעשותו את רצון ה'

"**נידבר** משה אל ראשי המטות" הנשיאים נקראים "ראשי המטות" מפני שהם מטים את העליונים לפנות אל התחתונים. וזה גם עניינם של "מטה משה" ו"מטה אהרן" - משה קירב את **הקב"ה לישראל**, ואהרון קירב את ישראל אל הקב"ה.

הרב יוחנן גניאן זצ"ל זכה והסתופף בצילם של ארזי הלבנון אשר היו אז בירושלים של מעלה, ובראשם הגה"ק איש האלוקים רבי **יעקב מונסה** זצ"ל אשר היה מגדולי המקובלים בירושלים, ומגדולי תלמידיו של איש האלוקים רבי **שאול דווק הכהן** זצ"ל המכונה "השד"ה", הרב דווק היה כידוע סגי נהור, אומנם מיד כשנכנס בפעם הראשונה רבי יעקב מונסה לפתח ביתו, התבטא השד"ה: "**מריח אני** ריח ניצוץ יעקב אבינו.

"**הקורא** את שמע ולא השמיע לאוזנו... רבי יוסי אומר לא יצא" כשמטיפים מוסר לאחרים וצועקים לציבור "שמע ישראל" ואין זה אלא **מן השפה ולחוץ**, שהדברים אינם יוצאים **מן הלב** - אין יוצאים בזה ידי חובת תוכחה.

משה ציווה את הנשיאים שיטו את עצמם אל כל אחד ואחד מבני-ישראל; שיהיו **צנועים לפנים** ולא יפסעו על ראשי עם-קודש.

כותב הרמב"ן: "אין לאדם חלק בתורת משה רבינו עד שנאמין בכל דברינו ומקרינו שכלם נסים אין בהם טבע ומנהגו של עולם, בין ברבים בין ביחוד, אלא אם יעשה המצות יצליחנו שכרו, ואם יעבור עליהם יכריחנו ענשו, **הכל בגורת עליון**". כלומר, רק מי שחי את האמונה שכל מקריו של האדם הם בגורת הבורא לפי מעשיו, והוא מאמין **שאין ייסורים בלא עוון**, רק לו יש קשר אמיתי ליהדות.

נקודה למחשבה

לעני אחד היה קרוב משפחה עשיר שעמד לחתן את בנו עם בת נגידיים. חתונה כעין זו צריכה הכנה רבה ואף העני הכין עצמו כראוי... בוודאי - חשב בעני בלבו - יערוך קרובי סעודה כיד המלך, על כן מן הראוי והכדאי כי אמנע מפי כל מאכל או משקה **יומיים לפני החתונה** כדי שאבוא רעב ותאב לסעודה ויהיה בידי ליהנות הנאה שלימה מן המטעמים הנפלאים. אמר ועשה. יומיים לא טעם מאומה אלא ישב בתענית... ביום החתונה לעת ערב עמד כמתעלף בחלון ביתו לראות אם משרתי העשיר כבר מתדפקים על דלתו להזמינו אל החתונה, אלא שלמרבה היגון ראה את המשרתים כשהם ממהרים אל בית חשובי העיר ומזמינים אותם, ואילו על ביתו פסחו... מהרי נא זוגתי היקרה - אמר העני - עוד רגע קט ואפול מתעלף מרוב רעב, אנה הגישי לי אוכל מכל אשר בבית. מיהרה האשה המטורה **והגישה לבעלה** לחם יבש ומעט בצלים ושומים וגם צנון אחד שמצאה, את הכל הניחה לפניו **והמסכן ברעבנו** כילה הכל לא השאיר שריד ופליט... לאחר ששבע ובירך נשמעה נקישה בדלת. משרתי העשיר באו להזמינו אל החתונה... הלך העני במר נפשו אל השמחה והסב אל השולחן בתחילה והגיש לפניו דגים אפויים שהועלו באותו בוקר ברשת הדייגים. מונחים היו על מגשי כסף ועטורים בזרי ירקות. טעם העני מן הדג אולם הטעם היחידי שעלה בפיו היה טעם הצנון שאכל זה לא מכבר... לאחר מכן הוגש צלי עגל רך ועדין ברוטב מתקתק ובצידו תפודים אפויים ומבחר פטריות. טעם העני מן המעדן המוגש לו ומיד **נתעו פניו** - טעם השומים והבצל שאכל בביתו עדיין היה נודף בפיו... כך ישב העני בסעודה המפוארת ולא טעם מאומה. אחרי הסעודה כאשר קמו הקרואים לשוב לביתם, שמע העני כיצד הם מהללים ומשבחים את הסעודה הנפלאה שכמותה לא טעמו זמן רב. מהתלים אתם בי! - אמר העני - הן גם אני טעמתי אולם הסעודה לא היתה טעימה כלל! **התפלאו האנשים** אולם אז אמר אחד ממשרתי המלך: אל תתפלאו כלל! אני הוא זה שהזמנתי אותו לכאן, טרם שבא לכאן סעד סעודת שום, בצל וצנון... לאחר סעודה שכזו איזה טעם רצייתם שיטעם

הקב"ה נתן לנו תורה ומצוות מתוקים מדבש ומנופת צופים. אולם כדי לחוש את ה"טעם" הנפלא של התורה הקדושה יש לבוא אל קיום המצוות מתוך **טהרת הלב והנפש**. לא כן אם האדם השיביע את נפשו מרורים מתאוות העולם הזה. האיך **ירגיש בטעם הנפלא** של מעדני המלך. מלכו של עולם?... (העורך)

פעם הלך הגאון רבי **אייל סלאנימער** זצ"ל לבקר תלמיד חכם שהיה חולה. והנה כאשר הגיע לבית החולים עמדה אשתו וסירבה להכניס את הגאון בנימוק שהרופא פקד עליה לא להניח **להטריד את החולה**. ועל כן אינה יכולה להכניסו. שמע החולה ממת חוליו כי הגאון המפורסם בא לבקר, שמח ויגל ליבו, וביקש שיכניסוהו מיד. הוא התנצל וביקש מאוד את סליחתו וכי הדבר בוודאי לא נעשה בכוונה רעה ח"ו. השיב הגאון כי פשוט הדבר שלא נתכוונה האישה אלא לטובת החולה שלא יוטרד מהמבקרים כפי שהורה הרופא, וטוב אשר עשתה. והוסיף הגאון דברים כדי לפייס את החולה ולהפיג צער, וכה אמר: עתה נתחורר ונתיישב לי קושיה שנקשתי בה זה מכבר. חז"ל אומרים בגמרא במסכת ברכות **שחזקיהו המלך אמר שישעיהו הנביא יבוא אליו, ואילו ישעיהו אמר שחזקיהו יבוא אליו, מה עשה הקב"ה? הביא ייסורים על חזקיהו ואמר לישעיהו לך ובקר את החולה.**

ונתקשתי: למה הביא הקב"ה ייסורים על חזקיהו כדי שילך ישעיהו הנביא לבקר? הרי היה יכול להביא ייסורים על ישעיהו והיה חזקיהו הולך אליו לבקר? הכן לפי מה שארע עתה אצלכם, מיושב היטב הפטיר רבי אייזל-שהרי אם ישעיהו היה חולה וחזקיהו היה הולך לבקר שמא **אשת הנביא** לא הייתה מניחתו להיכנס מחמת הדאגה שלא להטרידו, משא"כ אצל חזקיהו לא היה חשש כזה שאכן עדין לא היתה לו אישה.

פעם טרח הגאון רבי **משה שמואל שפירא** זצ"ל לנסוע לחתונה בבני ברק, כאשר החתן לא רק שאינו תלמידו אלא אף אינו מכירו. לפליאת מקורביו הסביר ראש הישיבה את נימוקו: "לחתן יש **אח מבוגר** שעדיין אינו נשוי, והוא מתלמידי הישיבה, אני משער שיעצב בשעת החתונה על גורלו המר שעדיין לא זכה להינשא. על כן הנני מטריח עצמי לבוא ולרקוד עם תלמיד זה **ולשמחו כראוי**" ואכן כך הוי. הופעתו של ראש הישיבה בחתונה וריקודו עם האח המבוגר, שמחו אותו עד מאוד.

מתי שהתשובה באה מתוך הכרה עצמית-זאת תשובה מאהבה

אין בכל המצוות דבר המצוי באנשים ובנשים **נדרים ושנועות**, וקל מאוד להיכשל בהם ולעבור עליהם. לכן ציווה הקב"ה את ראשי המומות שישגיחו על בני שבטיהם **שלא יכשלו** לחלל את דבריהם בנדר ובשבועה.

יצר הרע תחקור אחריו, אינו אלא דמיון והבל הוא אין בו ממש

אתה אמר לחבר שלו "אתה יודע, הזיכרון שלי לאחרונה מאוד גרוע!"
 "למה הוא כ"כ גרוע?"
 "מה כל כך גרוע?!" 😊

כאשר ביקשו פעם מהגאון רבי **יחזקאל יהודה ליפקוביץ** זצ"ל שיתן ברכה בדרך "הבטחה" לאדם הזקוק לישועה אמר: "אינכם יודעים כמה רחוק אני מסוג דבורים אלו. ואומנם קבלה בידי מרבי מרדכי מסלונים זצ"ל.

"כי כל יהודי אם הוא מברך מעומק הלב, מובטח הו שברכתו תקיף!" בהזדמנות אחרת אמר: כשמברכים את הזולת **בכוונה אמיתית** לשם שמים ומתוך רצון אמיתי לעזור ולסייע לזולתו, אזי הקב"ה מסייע **והנכרה מועילה** ועושה פרי".

רשימת תפוצה
info@hamaor.net

הדרך האמיתית לאמוד אדם היא לראות איך הוא מתנהג לאדם אחר שלא מביא לו תועלת

"משולחן נבוה" דברי תורה מפיו: ראש מוסדות "אור החיים" הרה"ג **ראובן אלבז** שליט"א.
"איש כי ידר נדר לה' או השבע שבועה לאסר אסר על נפשו לא יחל דברו ככל היצא מפיו ועשה" (במדבר ל, ג).

דוד המלך אומר בתהילים (קט, קו) **נשבעתי ואקנניה לשמר משפטי צדקה, ומכאן למדו רבותינו (נדרים ע"א, הגיגה י ע"א) שנשבעים לקיים את המצוה. ועשה זאת דוד המלך מחמת שהזכיר מתוקף תפקידו להעניק בדיבורים רבים אך רצה ללמוד את התורה הקדושה כיון שידע שבלעדיה אין שום ערך לשאר דברי העולם. וכן מצינו במקומות רבים שהצדיקים משביעין את יצרן (ילקוט שמעוני סימן תת"מ).**

אך זהו דווקא בנדרים מצוה, אולם בשאר נדרים ושנועות יש להיזהר שלא לנדר ולהישבע, אפילו על אמת (שו"ע סימן קנ"ז ס"א), שאלף עיירות היה לו לינאי המלך וכולם נחרבו בשביל שחיו נשבעים שבועות אף על פי שחיו מקיימים אותם (במדבר רבה כב, א).

לצערנו, ישנם אנשים שלא מודעים לחומרה של עוון נדרים ושנועות, ונשבעים על דברים בטלים, **הכל נרעוה רוח (קהלת א, יד), עריך האדם להיזהר מאוד לא להרגיל את עצמו ואת בני ביתו להישבע בשום פנים ואופן.**

פעם אחת דיברתי עם יהודי רחוק מתורה ומצוות, וכבר בתחילת השיחה פתח פיו ואמר: **"נשבע לך כבוד הרב..."**, השבתי לו שאיני מוכן להמשיך לדבר איתו. אותו אדם שלא ידע כלל את חומרת השנועות והנדרים לא הבין ושאל מדוע, והשבתי לו שאיני רוצה לשמוע כלל ועיקר את המילה הזו "נשבע", יש בזה איסור חמור על פי דיני התורה הקדושה, ועריך להוסיף את המילה הזו מאוחר המילים של האדם, וגם בבית המשפט אם מוכרח לגשת לשם (על פי היתר הלכתי) עריך להיזהר מאוד שלא להישבע אלא רק לומר "אני מצהיר".

יהי רצון שנוכה לנעור את לשוננו ולשים לפנינו מחסום, ובזכות כך נזכה לגאולה השלימה במהרה, אמן.
שבת שלום ומבורך לכל בית ישראל

יש החושבים פי בהמנעם מקלביא ילדים נוספים לעולם הם מקלים על עצמם. עליהם לדעת שמתקש'י שמתנה את חיייהם תפ'ל קלקים פיו כך ובין כך - אם לא פטר ח גדול הילדים, **אין באופן אחר** - ובדרך כלל עלול הקש'י ללב'ש ציורה נעימה הרבה פחות מזו של הקש'י הפורץ בגדול ילדים. הם עלולים להחליף קש'י ששקרו בצדו ותחושת **השליחות והספק** הנלוות אליו מעמיעמות אותו, קש'י אחר, מר קלענה, המלנה בתחושות תסכול נאישי.

דע, כאשר הלב מתפתה לדבר - הכל נבר נשכח

בבואו לנחם אלמנה צעירה, אמר הגרש"ז **אויברך** זצ"ל: "וודאי ישנם האומרים לך ששם הזמן צעיר יקשת, ובוה הם רוצים לנחם. אך האמת היא שאי אפשר לשכוח, ולכן טעות לומר לך שתשכח, אלא עליך **לחיות במצב זה**, אך יחד עם זאת להתחזק באמונה ובטחון בקב"ה, והוא יהיה בעוזך".
 כל העלונים: hamaor.net

להרה"ק רבי **זאב וולך מזבארז** זצ"ל הייתה אישה קשה, היא הייתה לעיתים תוקפת מחרפת ומגדפת ולא ענה ולא הקפיד כלל וכלל. שאלו אותו מקורביו: "היתכן? כיצד יכול הוא **להבליג** כ"כ?" השיב הרבי: "אדראב נותן אני הודאה על חלקי! שהרי אין ספק שביזיונות אלו נקצבו לי. ומעתה, במקום שירדפו אחרי ברחוב העיר ויבזו ויכילמו אותי **לפני כולם**, יושב אני בביתי ומקבל זאת בין ארבע קירות. האין זה טוב יותר?"

שני קצינים איבדו את הנשק האישי שלהם באותו היום. לאחר שהחיפושים לא העלו דבר הם קובעים שישפטו אחד את השני. הם מסדרים חדר עם דגל שישמש כבית משפט, ומתחילים במשפט. שואל הקצין הראשון המשמש כשופט את השני, "האם אתה מודה באשמה?" "מודה", עונה לו הקצין הנשפט. "אם כן", אומר השופט, "אני רושם לך נזיפה חמורה בתיק האישי". הם מחליפים תפקידים והקצין שנשפט הופך לשופט. הוא שואל את הקצין השני, "האם אתה מודה באשמה?" "מודה", עונה לו הקצין הנשפט. "אם כן", מורה השופט, "אני גוזר עליך 3 שנים של מאסר בפועל". "אין זה ייתכן?" שואל הנאשם, "הרי אתה קיבלת רק נזיפה". עונה השופט: **"בגלל שזהו המקרה השני ביחידה שלנו!"**

'אין אדם נוקף (מקבל מכה) אצבעו מלמטה, אלא אם כן מכריזים עליו מלמעלה - אפילו כאשר נמצא האדם במצב **הגרוע ביותר**, כל פרט מכוון ומחושב מלמעלה.

לעילוי נשמת: שרון בן זחבה, ניסים בן רימה, שרה בת חורשיד, דינה בת רוב, יוסף דהאן בן שמחה, ליאור בן אילנה, ששון בן טיפחה, שמחה בת לולו, יחיא בן לפניה, מנחם חיים אוחנה בן חנינה, ענימה בת עזיזה, שלומית חיה בת אסתר, סעידה מול בת יעקב, מלכה בת שרה, פנחס בן פנחס, יגאל בן מלכה, דוד ומרים אלבו, הרב אלעזר בן שמחה, יעקב בן אוריית, יחזקאל בן שמחה, דדה בת אסתר בוניס, יעקב בן נטלי, רפאל בן קלה, הרב יעקב יוסף בן מרגלית, אלברט בן זוהרה אלעזר בן רגינה, אפרים אליהו בן מרים, שלום בן אורה מורי הרב יורם אברגיל, הרב יהודה יאיר, שמעון בן רינה **מרון הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה**

